

8

ŽIVOTOV V HRE.
KTO PREŽIJE?
VY ROZHODNETE.

PASAŽIERI

JOHN MARRS

Ljndeni

Od autora bestsellerov
Spriaznené duše
a *Deň, keď si zmizol*

Pasažieri

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

John Marrs

Pasažieri – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

PASAŽIERI

JOHN MARRS

PASAŽIERI

Ljndeni

Bridget Driscollvej, 1851 – 1896

PROLÓG

UK NEWS

UK News

Snemovňa lordov jednohlasne schválila zákon, podľa ktorého budú do piatich rokov jazdiť na britských cestách autonómne vozidlá. Zákaz všetkých neautonómnych vozidiel sa očakáva v priebehu nasledujúcich desiatich rokov.

PRVÁ ČASŤ

Prvá kapitola

Poznámky

1. Naprogramovať auto do Benovej kancelárie.
2. Auto objednať cez aplikáciu Uber, užívateľ „host““. Neudávať skutočné meno.
3. Nechať sa vyzdvihnúť na parkovisku pri Benovej kancelárii a ísť do práce.
4. Okolo desiatej napísať Benovi esemesku.
5. Okolo poludnia zavolať jeho šéfovi.

CLAIRE ARDENOVÁ

Keď Claire Ardenová zavrela za sebou vchodové dvere, pred domom ju už čakalo auto.

Ostala stáť na verande, znovu si prečítala svoje poznámky v telefóne, až konečne začula, ako sa zapol bezpečnostný systém domu. Nenápadne sa pozrela na druhú stranu ulice nového sídliska, jedného z mnohých v Peterborough. Vonku bol iba sused Sundraj z čísla dvadsaťsedem, viedol svoju hlučnú štvorčlennú rodinku do minivanu ako pastier, ktorý sa snaží nahnať stádo oviec z jednej paše na druhú. Keď ju zbadal, vlašne sa pousmial a takisto vlašne jej zamával. Odpovedala mu rovnako.

Claire si spomenula na oslavu pätnásteho výročia svadby, ktorú Sundraj a jeho manželka Siobhan usporiadali vlani na jar. Robili opekačku, prišla takmer celá ulica. V kúpeľni ju pripitý pritlačil do kúta a navrhol, že keby niekedy chceli ísť s jej manželom Benom do trojky, je im k dispozícii. Keď Claire zdvorilo odmietla, Sundraja zachvátila panika, prosil ju, aby to nepovedala Siobhan. Sľúbila mu to a tak aj bolo. Nepovedala o tom dokonca ani Benovi. Claire by sa stavila, že každý obyvateľ ulice má najmenej jedno tajomstvo, ktoré skrýva pred celým svetom. Aj ona.

Najmä ona.

Keď Sundrajov minivan vycúval zo slepej uličky, Claire sa na upokojenie zopárkrát zhlboka nadýchla a s nepríjemným pocitom hľadela na vlastné auto. Odvtedy, čo ho Ben kúpil na lízing, ubehli už tri týždne, ale ona ešte stále zápasila s jeho nespočetnými funkciami. Najväčší rozdiel medzi týmto a ich predošlým autom spočíval v tom, že v tomto nebol volant, pedále ani ručné radenie rýchlosti. Jazdilo a riadilo sa samo – a to ju desilo.

Keď prvýkrát prišlo a celkom samo zaparkovalo na príjazdovej ceste, hľadeli naň ako uhranutí. Ben jej videl na tvári rozpaky a znepokojenie, preto ju okamžite ubezpečil, že auto zvládne každý, „aj idiot“, a začal do aplikácie zadávať ich osobné údaje. Prižmúrila oči a štuchla ho do ruky. Bránil sa, vraj tým idiotom nemyslel ju.

„Neznášam, keď nemám niečo pod kontrolou,“ povedala mu, keď išli prvýkrát autom k lekárovi. Keď vyhodilo smerovku a predbehlo iné auto, pevne sa chytila sedadla.

„To preto, lebo chceš mať pod kontrolou úplne všetko,“ odvetil. „Musíš sa naučiť veriť tomu, čo nemáš pod kontrolou. Okrem toho, poisťka je nízka a my potrebujeme začať šetriť, nemám pravdu?“

Claire s nevôľou prikývla. Ben si potrpel na detaily, a tak vynaložil veľa času a energie na to, aby vybral také auto, ktoré bude najlepšie vyhovovať ich súčasnej životnej situácii. A po niekoľkých pekelných mesiacoch bola rada, že sa zase

vrátil k svojmu starému ja. Dokonca sa snažil, aby nezostala bokom, a navrhol jej, aby vybrala farbu karosérie a látku na poťahy. Iba mizogýn si môže myslieť, že kúpa auta je vyhradená mužom a ženy sa musia uspokojiť s estetickou stránkou vecí – odbila ho. Uvedomila si, že v posledných dňoch mu neraz nahnevane odsekla. Nikdy nebol na vine on a hneď to oľutovala, no nemohla si pomôcť a scéna sa znova zopakovala. Bála sa, že jedného dňa vybuchne.

Claire sa obrátila ku kufru, no vtom ju zo zamyslenia vytrhlo slabé kopnutie do obličiek. „Dobré ráno,“ šepla a pohladkala si zagulatené bruško. V to ráno sa malý Tate ohlásil prvýkrát. Prezývku mu dala, keď ich pôrodná asistentka informovala, že váži asi pol kila, teda toľko ako vrečko cukru Tate & Lyle. Meno spočiatku myslené ako žart malému prischlo.

Ak pôjde všetko podľa plánu, Claire sa o dva mesiace prvýkrát stane matkou. Doktor Barraclough ju upozornil, že sa za každú cenu musí vyhýbať stresu, pretože má vysoký tlak. To sa ľahko povie, ale ťažšie dodržiava. A v uplynulých hodinách to bolo priam nemožné.

„Zvládneš to,“ povedala nahlas a otvorila dvere auta. Položila kabelku na sedadlo vpravo a zohla sa, aby sa vopchala dnu. Brucho jej začalo rásť oveľa skôr než jej priateľkám, keď boli tehotné, a občas mala pocit, že nosí slonie mláďa. Jej telo akoby popieralo samo seba – niektoré časti ovísali, iné sa napínali na prasknutie.

Stlačila gombík, aby zavrela dvere, a sklonila sa k snímaču sietnice. Zbežne sa pozrela, ako vyzerá, a všimla si ružovkastobiely odtieň okolo modrých očí i tmavé kruhy, ktoré presvitali aj spod vrstvy mejkapu. Ráno si ani nevyfúkala ofínu, takže jej padala až na oči.

Keď snímač potvrdil, že Claire je registrovaný Pasažier, elektrický motor ticho zavrčal a centrálny ovládací panel na prístrojovej doske sa rozsvietil modro-bielym svetlom. „To je Benova práca,“ poznamenala pre seba. Na obrazovke sa objavila trojrozmerná mapa a na nej trasa od ich domu k Benovej kancelárii niekoľko kilometrov za mestom.

Auto sa pohlo, no vzápätí Claire takmer nadhodilo, lebo z reproduktorov bez varovania zaburácali rockové hity deväťdesiatych rokov. Neznášala Benov príšerný hudobný vkus a ešte viac to, ako hlasno si púšťal hudbu. Zatiaľ však ani len netušila, ako sa vypína nastavený playlist a ako si vytvoriť vlastný zoznam skladieb. Keď sa ozvali úvodné tóny starej pesničky Arctic Monkeys, ktorú mal Ben tak rád, nedokázala zadržať slzy. Celý text vedel naspamäť.

„Prečo si nám to urobil?“ nariekala. „Prečo práve teraz?“

Claire si dlaňami utrela oči a líca a vypila hudbu. Obklopilo ju ticho. Znova si prešla zoznam úloh; ešte ju čakalo veľa práce. Ustavične si pripomínala, že to všetko robí z dobrých dôvodov – pre Tatea. A hoci sa ho už nevedela dočkať, v kútiku duše túžila po tom, aby navždy zostal v jej bruchu a mohla ho chrániť pred svetom vonku.

Vyzrela oknom práve vo chvíli, keď vozidlo nečakane zaobčilo doprava, a nie doľava k Benovej kancelárii na predmestí Peterborough. Claire pozrela na mapu v navigačnom systéme, bola presvedčená, že trasu zadala správne. Potom si spomenula na Benove slová, že autonómne vozidlo niekedy dostane informácie o zápche alebo obchádzke a samo si vyberie inú trasu. Dúfala, že cesta sa tým veľmi nepredĺži. Čím skôr sa z tohto auta dostane, tým lepšie.

Vtom ovládací panel zhasol. Claire zaváhala, potom sa ho dotkla, náhodne ťukala na rôzne ikony, snažila sa ho znova prebudiť k životu. Nič.

„Dočerta!“ zašomrala. Dnes veru nemôže zostať trčať v pokazenom aute. Vozidlo znovu zvolilo inú trasu, tentoraz po diaľničnom privádzaci na dvojprúdovku, ktorou sa ešte viac vzdalovala od cieľa cesty.

Začala sa cítiť neprijemne. „Čo sa deje?“ povedala nahlas a preklínala Bena, že ju prehovoril, aby nasadla do auta bez manuálneho ovládania. Stláčala ďalšie gombíky v nádeji, že sa jej podarí získať kontrolu nad vozidlom a zastaviť.

„Programuje sa alternatívny cieľ cesty,“ ozval sa potichu ženský hlas a Claire pochopila, že prehovoril operáč-

ný systém vozidla. „Prepočítava sa trasa. Dve a pol hodiny do cieľa.“

„Čože?“ zvolala Claire. „To teda nie! Kam ideme?“

Keď auto zastavilo na križovatke, zacítila príležitosť ujstf. Rýchlo si odopla pás a stlačila gombík na dverách. Na čerstvom vzduchu sa spamätá a premyslí si, čo ďalej. Vedela, že nech vymyslí čokoľvek, za žiadnu cenu nesmie nechať auto bez dozoru. Dvere sa však neotvorili. Tlačila do nich z celej sily – nepovolili. Kopanec do brucha. Tate dal o sebe znovu vedieť.

„Neboj sa, len žiaden strach,“ opakovala, akoby chcela presvedčiť seba aj dieťa, že sa von nejako dostane.

Claire otočila hlavu k vedľajšiemu autu na križovatke a zamávala rukami, aby upútala šoférovu pozornosť. Ten bol však načisto pohrúžený do filmu premietaného na jeho chytrom čelnom skle. Mávala prudšie a prudšie, až si ju napokon všimol. Obrátil k nej tvár, no okná na jej aute sa v zlomku sekundy zmenili z priehľadných na matné. Vozidlo spustilo režim ochrany súkromia, takže Clairino zúfalstvo nik nevidel.

Keď si napokon uvedomila, čo sa deje – že jej auto ovláda niekto iný –, premkol ju strach.

„Dobré ráno, Claire,“ ozval sa z reproduktorov mužský hlas.

Nevedojak vykričkla. Hlas znel pokojne a uvoľnene, takmer priateľsky, no najradšej by ho nepočula. „Asi neuniklo vašej pozornosti, že vozidlo už nemáte pod kontrolou,“ pokračoval. „Odteraz ho riadim ja.“

„Kto ste?“ spýtala sa Claire. „Čo chcete?“

„Teraz nezáleží na tom, kto som a čo chcem,“ odvetil hlas. „Teraz potrebujete vedieť iba to, že o dve a pol hodiny budete s najväčšou pravdepodobnosťou mŕtva.“

Druhá kapitola

 Route Master 2000

ČÍSLO DOMU	neznáme
ULICA	neznáma
PSČ	neznáme
INÉ ÚDAJE	56,0006 stupňa severnej zemepisnej šírky, 3,3884 stupňa západnej zemepisnej dĺžky

JUDE HARRISON

Jude Harrison hľadel na kábel nabíjačky, ktorý sa ťahal zo steny do masky chladiča v jeho aute.

Sám nevedel, ako dlho tam sedí a civie naň, ani prečo upútal jeho pozornosť. Uvedomil si, že stratil pojem o čase, a fľochol na hodiny na prístrojovej doske. Ak to chce stihnúť, o chvíľu musí vyraziť. Pozrel na indikátor nabitia batérie. Ešte desať minút. Vzdialenosť, ktorú mal prejsť, si nevyžadovala stopercentné nabitie, ale v takýchto prípadoch bol vždy nervózny.

Iné autá na parkovisku supermarketu sa nabíjali inteligentnejším spôsobom – rýchlonabíjačkami zapustenými do asfaltu na bežných či kruhových križovatkách, na parkoviskách alebo dokonca pri okienkach s rýchlym občer-

stvením. Jude si kúpil autonómne vozidlo hneď na začiatku Cestnej revolúcie, ktorú s veľkou pompou ohlásila vláda. Z večera na ráno sa z obyčajného vodiča stal Pasažierom – človekom, ktorého auto nemá žiadne manuálne ovládanie. Rozhodovalo sa samo. Tento model bol už teraz zastaraný, zkrátka si prestane automaticky sťahovať riadiaci operačný systém a Jude si bude musieť zaobstarať novší. Dokonca mu ponúkli finančný stimul na kúpu oveľa pokročilejšieho, technicky vyspelejšieho typu, no odmietol. Načo vyhadzovať peniaze na niečo, čo už aj tak nebude potrebovať?

Zaškvrkalo mu v bruchu – pripomenulo mu to, že je celkom prázdne. Vedel, že ak chce zvládnuť všetko, čo má na dopoludnie naplánované, musí niečo zjesť a doplniť energiu. Na jedlo však nemal chuť, dokonca ani na čokoládové tyčinky v bočných priečinkoch tašky na zadnom sedadle. Vystúpil z auta a zamieril do supermarketu, nie však do potravín, ale na toaletu. Vymočil sa, opláchol si tvár, umyl ruky a osušil si ich pod nástenným sušičom. Z vrecka vybral prenosnú zubnú kefku s pastou, ktorá sa uvoľnila a po zmiešaní so slinami spenila, a začal si čistiť zuby.

V ostrom svetle nad zrkadlom sa mu lesklo temeno a naplno odhalilo, ako mu rednú vlasy na spánkoch. Nedávno si ich dával zastrihávať nakrátko, nechcel si ich začesávať a maskovať ich nedostatok. Spomenul si, ako ich s bratom otec varoval, že jemu vlasy začali rednúť už po tridsiatke. V tomto bol Jude po ňom. Kamaráti používali rôzne kozmetické prípravky, no on nič také nechcel. Dokonca si ani nedal narovnať krivé spodné rezáky a vždy sa usmieval so stisnutými perami.

Odkedy sa naposledy oholil a olivová pleť mu stmavla, prežíval najlepšiu časť celého týždňa. Očné bielka mal napriek únave číre a zreničky zelené ako zrelé jablká. Priložil si ruky na tričko a prešiel si nimi po bruchu a rebrách. Cítil, že za posledný mesiac schudol, pripisoval to stresu a prípravám na to, aby dnes všetko dotiahol do zdarného konca.

Pozrel sa na zápästie, celkom zabudol, že hodinky už dávno nenosí. Zaznamenávali údaje o tepe, telesnej teplo-

te, metabolizme, krvnom tlaku a iné hodnoty, ktoré nechcel poznať. Nepotreboval to, aj bez toho vedel, že je v strese.

Jude sa vrátil k autu a keď videl, že batéria je úplne nabitá, odpojil nabíjací kábel, párkrát sa zhlboka nadýchol, nasadol do auta a operačnému systému s hlasovým ovládaním oznámil cieľ cesty.

Auto na ceste neprekročilo štyridsiatku a Jude si spomenul, ako rád kedysi šoféroval. Vodičský dostal na sedemnásť narodeniny a vtedy mu to pripadalo ako najväčší úspech, lebo mu dával vytúženú slobodu. Kedykoľvek mohol odísť z dediny, v ktorej sa narodil a vyrastal. Už nebol odkázaný na nepravidelné autobusové spoje, rodičov či staršieho brata, aby mu dovolili nazrieť do vonkajšieho sveta. Nepáčilo sa mu, že Pasažierom plne autonómneho vozidla sa dnes mohlo stať aj štrnásťročné decko. Pripadalo mu to ako podvod.

Jude si pamätal aj časy, keď sa vodiči týmto cestám v ranných špičkách radšej vyhýbali, pretože boli doslova nepriechodné. Teraz autá hladko kĺzali ulicami, vymieňali si informácie prostredníctvom siete vnútorného komunikačného systému, aby sa vyhli zápcham. Hoci autonómne vozidlá neznášal, musel uznať, že majú určité výhody.

Väčšinu prístrojovej dosky zaberala zvuková technika a veľká interaktívna OLED obrazovka, na ktorej si mohol pozrieť všetko, od televízie, e-mailov či sociálnych sietí až po noviny a knihy. Listoval nadol, kým nenašiel modrý priečnik s označením *Rodinné dovolenky*. Otvoril ho, klikol na podpriečnik s názvom *Grécko*. Objavila sa séria videí. Vybral jedno pomenované *Reštaurácie* a stlačil prehrávanie.

Obrázok s ultravysokým rozlíšením bol krištáľovo čistý, mal pocit, že opäť leží na ležadle v teplom svetri na terase reštaurácie so Stephenie a kochá sa krásnym výhľadom na zapadajúce slnko. Kamera pomaly prechádzala zľava doprava ponad oblúkovito zakrivenú zátoku a neobývané ostrovy na obzore. Zopár mrakov nad nimi osvetľovali modré a červené lúče, no ostrovy zostávali v tieni.

„Vidíš ten čln v diaľke?“ počul jej hlas. „Tam, za tým ostrovom. Vidieť z neho už len kúsok.“

„Ach áno, teraz ho vidím,“ zopakoval Jude nahlas simultánne s nahrávkou. Poznal ju naspamäť a potichu pokračoval spolu so Stephenie: „Jedného dňa by sme sa mali vydať loďou na cestu okolo sveta. Potom uvidíme západ slnka z každého kontinentu a nad všetkými oceánmi. Ako to znie?“

„Dokonale,“ odvetil Jude. „Jednoducho dokonale.“ Až v posledných rokoch pochopil, že dokonalosť je nedosiahnuteľná.

Zavrel priedok a pomocou obrazovky znížil teplotu v aute. Ukázalo sa, že jarné ráno bolo teplejšie, než predpovedali. Displej však tvrdohlavo ukazoval dvadsaťsedem stupňov.

„Auto,“ začal neosobne, pretože na rozdiel od väčšiny majiteľov autonómnych vozidiel nedal tomu svojmu meno, „zapni klimatizáciu!“

Nič. Vozidlo zvyčajne vykonalo každý jeho pokyn a bolo naprogramované tak, že spoznávalo iba jeho hlas. „Auto,“ zopakoval dôraznejšie, „potvrď moju žiadosť!“ Opäť nič.

Zanadával na pokazený softvér a vyhrnul si rukávy na košeli. Z priedok na dverách vybral bezdrôtovú klávesnicu, prihlásil sa a začal písať e-mail. Nenadiktoval ho, ani neposlal cez videogram, radšej ho naľukal vlastnými prstami ako kedysi.

„Drahí moji,“ začal, „ospravedlňujem sa za tento neosobný mail, ale...“

„Dobré ráno, Jude.“

„Doriti!“ zakľal Jude. Klávesnica mu od ľaku spadla na dlážku. Obzeral sa okolo seba, akoby čakal, že sa kdesi skrýva ďalší Pasažier.

„Ako sa dnes máte?“ pokračoval hlas.

„Dobre... ďakujem,“ odvetil Jude. „Kto ste a odkiaľ máte moje číslo?“ Pozrel sa na ikonu telefónu na obrazovke, no nesvietila.

„Pozorne ma počúvajte, Jude,“ pokračoval hlas pokojne. „Približne o dve a pol hodiny budete mŕtvy.“

Jude zažmurkal. „Čo ste to povedali?“

„Cieľ cesty, ktorý ste zadali do vášho GPS, bol nahradený iným cieľom, ktorý som vybral ja.“

Jude vrhol pohľad na prístrojovú dosku, kde sa na obrazovke objavili nové súradnice. „Ale teraz vážne, čo sa deje?“ spýtal sa. „Kto ste?“

„Viac sa dozviete čoskoro, no zatiaľ sa, prosím, pohodlne oprite a užívajte si toto krásne jarné dopoludnie. Pravdepodobne bude vaše posledné.“

Náhle sa režim okien zmenil z priesvitných na nepriehľadné, takže nikto zvonku nevidel, že sa ocitol v pasci.

Tretia kapitola

Essex Herald & Post Online

Jedna z najobľúbenejších britských herečiek dnes navštívi mladých onkologických pacientov, ktorí sa liečia v nemocnici v Essexe.

Sofia Bradburyová (78) zavíta do nedávno otvoreného krídla Nemocnice princeznej Charlotty, ktorému pomohla počas trojročnej kampane získať milióny libier.

SOFIA BRADBURYOVÁ

„Pripomeň mi, kam to vlastne idem? Ani za svet si neviem spomenúť,“ vyprskla Sofia Bradburyová.

„Už zase?“ odvetil Rupert podráždene.

Sofia nemala na jeho blahosklonný tón najmenšiu náladu. Lieky proti bolesti a zápalu, ktoré zapila pri raňajkách brandy, ju vonkoncom nezbavili príznakov spinálnej osteoartritídy, ktorou trpela. A aby toho nebolo málo, pre nefungujúci načúvací prístroj niektoré slová takmer vôbec nepočula.

„Do nemocnice, zabudla si?“ pokračoval Rupert už trochu unavene. „Naozaj sedíš teraz v aute?“

„Nie, letím vo vesmírnej lodi! Kde by som asi tak sedela?“

„Pošlem ti adresu do GPS.“

„Do čoho?“

„Ach bože! Do mapy na obrazovke.“

Sofia sledovala, ako sa na obrazovke v strede prístrojovej dosky objavili súradnice a vyratúvala sa dĺžka trasy, ktorú auto prejde z jej domu v londýnskej štvrti Richmond. Krídlové dvere vozidla sa automaticky zamkli a auto sa pohlo. Jediný zvuk, ktorý sa ozýval, bolo chrupčanie štrku pod hrubými pneumatikami.

„A načo tam mám zase ísť?“ spýtala sa Sofia.

„Už som jej to dnes ráno raz vravel,“ začula Ruperta. Vytušila, že tie slová patria tomu zženštenému chlapcovi, ktorý pracoval v jeho kancelárii. Rupert strieda asistentov až príliš často, pomyslela si, a všetci sú na jedno kopyto: chudí ako trieska, obtiahnuté tričko a priliehavé rifle.

„Rupert, robíš mi agenta a pí ár manažéra. Ak sa ťa na niečo pýtam, očakávam odpoveď.“

„Máš sa tam stretnúť s mladými onkologickými pacientmi.“

„Ach áno!“ Ustarostene zmraštila čelo, no tvár mala po minulotýždňovej návšteve dermatológa ešte stále napnutú, takže okolo úst sa jej nepohol ani sval. „Dúfam, že to nebude jedna z tých akcií, kde ma nikto nepozná!“

„Nie, pravdaže nie.“

„Nevyslovuj to svoje ‚Nie, pravdaže nie‘, akoby sa to ešte nikdy nestalo! Pamätáš sa, keď som bola v tej škole v Coventry? Všetci tam boli takí mladí, že ma vôbec nepoznali! Bolo to ponižujúce. Mysleli si, že som manželka Santa Clausa.“

„Už som ti to predsa vysvetľoval. Sú to mladí pacienti, určite je medzi nimi veľa fanúšikov seriálu *Priestor a čas*.“

„Ten som dotočila pred desiatimi rokmi,“ odbila ho Sofia.

„Tak dávno to azda nebolo.“

„Mám síce sedemdesiatosem rokov, ale ešte nie som senilná. Pamätám sa na to, akoby to bolo včera, lebo to bolo naposledy, čo si ma dostal do hlavného vysielacieho času. Na to sa nedá zabudnúť!“

Hoci scenár čítala najmenej desaťkrát, ba ešte aj počas nakrúcania, vôbec netušila, o čo vlastne v tom populárnom

sci-fi programe išlo. Keď utekala na zelenom pozadí pred akýmsi chlapom, ktorý mal na palici napichnutú tenisovú loptičku, chápala len toľko, že v postprodukcii nahradia loptičku hlavou mimozemšťana. Niežeby si Sofia niekedy pozrela výsledné dielo. Na svoju prácu sa dívala málokedy, najmä odkedy dosiahla pokročilejší vek. Netúžila sledovať, ako starne.

Neskôr hrávala už len sporadicky a ponúkané roly nestáli za veľa. Snažila sa udržať na výslni tým, že účinkovala bez nároku na honorár v niekoľkých študentských projektoch a absolvovala turné po celej krajine s úspešnými predstavami *Macbetha* a *Búrky*. Pekný honorár jej ponúkli aj za úlohy v dvoch nekonečných televíznych seriáloch, lenže ona nehodlala hrať nenamaľované babyčky v šatách z charity a obe ponuky bez váhania odmietla.

Namiesto toho si urobila radosť úpravou brady a prs u plastického chirurga na Harley Street. Teraz jej skutočný vek prezrádzali iba vrásky na chrbtoch rúk.

„Ach, Oscar, čo si to zjedol?“ obrátila sa k bielemu trpasličiemu špicovi, ktorý spal na sedadle vedľa nej, a rukou rozháňala zápach. Pes na chvíľu rozlepil jedno hnedé oko, pomkol sa k nej bližšie a zase ho zavrel.

Sofia otvorila kabelku Chanel a vytiahla z nej zrkadielko. Na pery si naniesla ďalšiu vrstvu karmínovočerveného rúžu a nespokojne si prezerala vráskavú kožu pod nosom. Aj oči mala akési sivé, akoby rokmi vybledli a pohasli. V duchu si poznačila, že musí Rupertovho asistenta požiadať, aby zisťtil, ako by sa mohla zbaviť toho mliečneho odtieňa. Pri pohľade na svoj mejkap, zvýšené líčne kosti, príčesok a zväčšené prsia jej zišlo na um, či z pôvodnej Sofie Bradburyovej nezostala už len – ctižiadostivosť.

„Máš pre mňa nejaké nové scenáre?“ spýtala sa Ruperta.

„Áno, dva, no podľa mňa nie sú pre teba.“

„Nemala by som to náhodou posúdiť ja?“

„Keď to chceš vedieť, v prvom prípade ide o seriál z nemocničného prostredia, kde by si hrala starú prostitútku v po-

slednom štádiu rakoviny, a v druhom o videoklip jednej dievčenskej kapely, kde by si hrala... ducha.“

„Pre boha živého!“ vzdychla Sofia. „Buď teda ležať na smrteľnej posteli s roztriahnutými nohami, alebo sa vrátiť zo záhrobia. Niekedy uvažujem, aký to má, dočerta, vlastne všetko zmysel.“

„Pošlem ti ich do auta, cestou si ich môžeš preštudovať.“

Kým Sofia prevracala oči, na čelnom skle, ktoré sa stlačením gombíka premenilo na širokouhlú obrazovku alebo monitor, sa objavili prvé riadky. Stačilo jej prečítať opis postáv, aby oba scenáre v duchu zavrhla.

Sofii nešlo o peniaze, túžila po obdive a uznani. Každoročná účasť na zhromaždení fanúšikov sci-fi a v televíznych súťažiach ju nemohla uspokojiť. Škrela ju, že Britská akadémia filmového a televízneho umenia jej ešte neponúkla doživotné členstvo, hoci sa v tejto branži pohybovala už od siedmich rokov.

Že by o tom vedeli? ozvalo sa v nej odrazu. *Vedia členovia akadémie, čo si vykonala, a preto ňa trestajú?* Nenávidela ten hlas. Prenasledoval ju už takmer štyridsať rokov. Vyhnala ho z hlavy tak rýchlo, ako sa objavil.

Oprela si boľavý chrbát o mäkké sedadlo, ktoré sa po stlačení gombíka silne rozvibrovalo. Z opierky na ruku ukrývajúcej chladničku si naliata ďalší pohárik. Usúdila, že najlepšie na autách bez šoféra je to, že sa v nich môže beztriestne piť. Dokonale upravenými nechtami prešla po hebkej teľacine na sedadle, potom poklepala po obklade z makasarského ebenu a vnorila holé chodidlá do huňatého koberčeka z peruánskej lamej vlny. Vďaka tomu, že sa vzdala vodiča, mohla si dovoliť Imperial GX70, najdrahší model autonómneho vozidla na trhu. Netušila, ako také auto funguje, a ani ju to nezaujímalo – pokiaľ Rupert na diaľku zabezpečil, aby sa načas dostala z miesta A do miesta B.

„Rupert?“ spýtala sa váhavo. „Ešte si tam?“

„Pravdaže. Čo si želaš?“

„Príde dnes aj môj... bude tam aj *Patrick*?“

„Áno, jeho diár je stále prepojený s tvojím. Povedal, že by rád prišiel, preto som rezervoval auto, ktoré ho vyzdvihne na golfovom ihrisku. Stretnete sa v nemocnici.“

Sofia nechala visieť Rupertovu odpoveď vo vzduchu. Vedela, aké komplikácie by mohol jej manžel spôsobiť. „Ozvem sa neskôr,“ povedala potichu a zavesila. Len teraz si uvedomila, že zatína nechty do dlane tak silno, až si takmer predradila kožu.

„Dobré ráno, Sofia,“ ozval sa neznámy mužský hlas.

Zagánila na prístrojovú dosku, predpokladajúc, že sa nechtiac niečoho dotkla a aktivovala telefón. „Rupert? Prečo máš taký čudný hlas?“

„To nie je Rupert,“ odvetil hlas. „A možno budete prekvapená, ale vozidlo, v ktorom sa veziete, už nemáte pod kontrolou.“

Sofia sa zasmiala. „To nemám pod kontrolou nikdy, zlatko. Na to si najímam ľudí. Aby som mala istotu, že budú mať všetko pod kontrolou za mňa.“

„Žiaľ, ja nepatrím medzi vašich ľudí. No rozhodujem o celi vašej cesty.“

„Gratulujem. Ale teraz už prestaňte s tými hlúpyimi žartmi a láskavo mi dajte Ruperta, dobre?“

„Rupert s tým nemá nič spoločné, Sofia. Vaše auto som naprogramoval tak, aby dnes ráno išlo inou trasou. A o dve a pol hodiny budete pravdepodobne mŕtva.“

Sofia vzdychla. „Čítala som ten scenár, zlatko, a môžem vám povedať, že nebudem hrať nejakú umierajúcu štetku v seriáli, ktorý sa má vysielat v sobotu večer. Som Sofia Bradburyová a myslím si, že si zaslúžim lepšiu rolu.“

„Čoskoro sa vám zase ozvem.“

Auto znovu zmĺklo.

„Haló? Haló!?“

Sofia pozrela na mapu na displeji a až teraz, keď videla značky M25 a M1, si uvedomila, že opúšťa Londýn a mieri na sever, a nie do nemocnice v Essexu.

„Rupert?“ povedala. „Rupert!? Čo sa to, preboha, deje?“

Vtom prižmúrila oči a naklonila hlavu ako človek, ktorému odrazu svitne. Na tvári sa jej rozlial široký úsmev. „Rupert, ty prefíkanec prefíkaný, tebe sa to podarilo, však? Ty si ma do tej šou dostal!“

Keď sa presunula na okraj sedadla a poobzerala sa, pichlo ju v chrbte. „Kam ukryli kamery? Alebo používajú len tú na prístrojovej doske?“

O účasti v televíznej reality šou Sofia uvažovala iba trikrát v živote. No Rupert vo svojich snahách dohodnúť stretnutie s producentmi narážal na odmietanie. Na tancovanie vraj Sofia nemá kondičku a na mesačný pobyt v peruánskej džungli je už pristará. No *Celebrity prekonajú všetko* bola nová šou, ktorá rozvírila stojaté vody šoubiznisu, všade sa o nej hovorilo a chcel v nej účinkovať každý herec, ktorého kariéra uviazla v slepej uličke.

V úvodnej epizóde desať známych tvári vytrhli z každodenného života a bleskovo dopravili na neznáme miesto, kde mali splniť niekoľko fyzických a duševných úloh. Kamery ich celý týždeň sledovali na každom kroku. Sofia pred rokom so závisťou sledovala, keď ako jednu z mála vybrali aj Tracy Fentonovú, jej večnú hereckú sokyňu. Aj ju vtedy uniesli počas jazdy autom a prinieslo jej to takú popularitu, že ju neskôr obsadili do dvoch seriálov významnej rozhlasovej a televíznej spoločnosti. Zdalo sa, že voľba producentov šou *Celebrity prekonajú všetko* tentoraz padla na Sofiu.

Od vzrušenia zaľala päste. Jej návrat na televízne obrazovky sa blíži, cítila to v kostiach. Nebude hrať babky v usmoklených seriáloch, bude sama sebou a každý večer po celý týždeň ju budú vidieť na obrazovkách televíznych prijímačov, počítačov, mobilov a tabletov v domácnostiach i autách po celej krajine.

Znovu vybrala z kabelky zrkadielko, zo všetkých strán si skontrolovala mejkap a kde bolo treba, tam ho vylepšila. Potom zhltnú ďalšiu tabletku proti bolesti a zapila ju brandy.

„A je to tu, Oscar,“ povedal pyšne a potľapkala psíča po hlave. „Mamička sa vracia na vrchol. Len počkaj!“

S úsmevom sa dívala priamo do kamery a prvý raz po dlhých rokoch sa nebála pozeráť na svoj vlastný obraz, ktorý sa objavil na obrazovke pred ňou.

Štvrtá kapitola

EncycloWorld

Hlavná stránka

Obsah

Hlavné správy

Aktuálne udalosti

Náhodné články

Prispejte

Obchod

Interakcia

Pomoc

Čo je EncycloWorld

Komunita

Zmeny

Kontakty

Výročie svadby

zdroj: EncycloWorld, voľne dostupná encyklopédia

Pôvod **výročia svadby** siaha až do **Svätej ríše rímskej**. Svadobné dary sa líšia podľa krajín, ale niektoré sa tešia obľube vo väčšine z nich. Desatina: **cín, hliník**.

Obsah [skryť]

1. Výročie svadby
2. Svätá ríša rímska
3. Cín
4. Hliník

SAM A HEIDI COLEOVCI

„Naozaj majú tvoji rodičia v ten deň voľno?“ spýtal sa Sam.
„Vieš, že pokiaľ ide o stráženie detí, tvojej mame pravidelne vynecháva pamäť.“

„Áno, majú voľno,“ odvetila Heidi. „Vyznačila som ten dátum v rodinnom kalendári a mama dostane každý deň upozornenie esemeskou. A ty? Vrátiš sa dovtedy z Lutonu?“

„Uhm. Mal by som.“

„A kedy mi povieš, čo si pripravil?“

„Nič ti nebudem prezrádzať. Opakujem ti, že je to prekvapenie.“

„Vieš, že neznášam prekvapenia.“

„Väčšina žien ich zbožňuje.“

„Väčšina žien nepracuje na polícii, kde prekvapenie nikdy neveští nič dobré.“

„Toto bude výnimka. Aspoň raz dôveruj svojmu manželovi.“

Heidi sa chcela zasmiať, no zarazila sa. Namiesto toho si dopilníkovala nechty a spomenula si na Samov vľajší pokus – pečenú rybu s hranolkami v miestnej reštaurácii. Peňazí nemali na rozhadzovanie, preto nedala na sebe veďieť, že je sklamaná. Až o niekoľko mesiacov neskôr prišla na to, prečo zápasili s finančnými problémami, no nechala si to pre seba.

Pozrela sa na prístrojovú dosku – do cieľa ostávalo ešte dvadsať minút. Potrebovala sa niečím rozptýliť, aby nemusela myslieť na to, čo bude, a tak sa rozhodla, že si ešte nalakuje nechty. Otvorila kabelku a vytiahla tri odtiene bieleho krémového laku.

„Ktorý mám použiť?“ spýtala sa a podržala ich pred kamerou na prístrojovej doske.

Sledovala, ako si ich Sam pozorne obzerá. „Biely,“ odvetil a vložil si do úst ďalšiu kopcovitú lyžicu teplej ovsenej kaše. Heidi neznášala, keď musela ísť ráno jeho autom – buď páchlo sladkou kašou, alebo opečenou slaninou.

„Ktorý biely?“ nástojila a sledovala, ako Sam váha, ako by tušil, že je to akási skúška.

„Ten vľavo.“

„Nezabudol si. Ten som mala na našej svadbe.“

„Ako by som na to mohol zabudnúť?“

Heidi vedela, že jej manžel nehovorí pravdu, pretože aj ona klamala. V ten deň mala nechty nalakované na svetloružovo. V poslednom čase ho takto skúšala čoraz častejšie, len aby videla, ako si dokáže vymýšľať.

„Tento odtieň mi vždy pripomenie, ako sme s Kim a Lisou sedeli v nechtovom štúdiu,“ fabulovala ďalej. „Majiteľku sme doháňali do šialenstva, lebo sme sa nevedeli rozhodnúť, ktorý lak si vyberieme. Kim mi stále tvrdila, že slonová kosť mi pristane k šatám, ale ja som chcela jagavejší.“

„Vybrala si si dobre. Vyzerala si úžasne.“

Heidi sa mu pozorne dívala na pery a potichu dúfala, že úsmev, čo na nich pohrával, je úprimný. Spomenula si, ako čakal pri oltári, pri prvých tónoch Wagnerovho *Svadobného pochodu* sa otočil a keď ju zbadal, pretrel si oči, akoby tomu nemohol veriť. Ešte aj dnes, po tom všetkom, by urobila všetko pre to, aby aspoň na okamih oživila tie rozprávkové chvíle.

„Pamätáš sa, kde sme mali prvé rande?“ spýtala sa.

„Jasné, v tej rybej reštaurácii na hlavnej ulici v Aldeburghu.“

„Nie, tam sme boli na druhom rande.“

„Prvý večer nerátam, lebo tam sme sa zoznámili.“

„To je pravda, bol si na pánskej jazde.“

„Bobov družba nám objednal dva nepojazdné karavany v kempu plnom dôchodcov a jediný klub v meste zatvárali o jedenástej. Zrazu som zbadal teba a tvoje kamarátky, ako sa vraciate do kempu, a potom si pamätám už len to, že sme celú noc pili prosecco, sedeli na pláži a dívali sa na východ slnka.“

Heidi zaplavil rovnaký hrejivý pocit ako vtedy, keď sa Sam k nej naklonil a prvýkrát ju pobožkal. Vtedy po rozpade manželstva jej rodičov neverila v žiadne „a žili šťastne, až kým nepomreli“. A ani jej len nenapadlo, že sa tak rýchlo zaľúbi. Hrejivý pocit sa vytratil rovnako rýchlo, ako sa objavil. Opatrne si pofúkala čerstvý lak na nechtoch a začala si lakovať druhú ruku.

„Kto by si bol vtedy pomyslel, že raz budeme oslavovať desiate výročie svadby?“ spýtala sa.

„Ja áno, lebo pri nikom inom som nemal taký silný pocit, že sme na jednej vlnovej dĺžke. Preto ťa nikdy neopustím. A aby som nezabudol – čo si darujeme k výročiu?“

„Niečo z cínu.“

„Takže budeš spokojná, ak ti zabalím špagety v konzerve?“

„Skús to a zistiš, ako dlho trvá, kým ti takú konzervu vyoperujú.“

„Čo si našla na zozname darčiekov k výročiu svadby, ktorý si vygúglila?“

„Diamanty. Zrejme stále najlepšie priatelia ženy.“

„Myslel som si, že tvoj najlepší priateľ som ja.“

Bol si, povedala si Heidi. Kedysi si mi bol všetkým.

Pozorovala, ako si Sam kravatou čistí okuliare. Keď sa zoznámili, okuliare nenosil, ale vtedy nemal ani sivé pramene vo vlasoch a v brade pri smiechu sa mu okolo očí nekrčili vejáriky. Zišlo jej na um, či si aj on všimol, ako starne. Možno práve tým sa to všetko začalo. Na vine sú gény. Jej telo ho už tak nepríťahuje ako kedysi, keď mali oči len jeden pre druhého. Ale v čom vlastne spočíva význam manželstva? V oslavách, veľkých gestách a výročiach, alebo v tom, aby stáli jeden pri druhom, nech sa deje, čo sa deje, bok po boku starli a milovali sa napriek všetkým svojim chybám? *Až kým nás smrť nerozdelí...*

Heidi uvažovala, čo vidia iní, keď sa na ňu pozerajú. Ona sa stále videla ako dvadsaťročná dievča, ktoré má celý život pred sebou. V skutočnosti bola štyridsaťročnou matkou dvoch detí a jej kedysi husté plavé vlasy strácali lesk. Zuby si musela bieliť a brada rýchlo strácala pružnosť. Gravitácia ju nemilosrdne ťahala nadol a s ňou aj jej pehy. Už to neboli tie rozkošné hnedé bodky, ale veľké tmavé škvrny. A nezhrubla len navonok, ale aj vnútri. Jej práca spôsobila, že jej robilo čoraz väčšie problémy vidieť v ľuďoch to, čo je v nich dobré. Zabudla dokonca aj plakať – od šťastia i od smútku. Niekedy mala pocit, že skamenieva. Pod povrchom bola tvrdá ako skala.

„Nie je ti za tými časmi niekedy smutno?“ spýtala sa odrazu.

„Za akými časmi?“

„Keď sme mohli piť, fajčiť a chodiť do mesta, kedy sa nám zachcelo, alebo sa len tak vypariť do nejakého mesta v Európe a nestarať sa o deti?“

„Niekedy áno, napríklad keď pred Vianocami dostali črevnú chrípku a dom smrdel ako rímske vomitórium. Ale inak ani nie. S deckami je oveľa väčšia zábava.“

„Keby sa nám podarilo zohnať nejaký lacný last minute, v auguste by sme ich mohli zobrať na pár dní do južného Francúzska. Len si zbalíš to najnutnejšie, naprogramovať adresu, večer vyrazíš a pospať si v aute, ktoré nás tam zavezie. Ráno môžeme byť v Lyone.“

Heidi presne vedela, čo na to Sam povie. „Uvidíme,“ odvetil. Keď išlo o cestu do cudziny, nikdy nemal poruke inú odpoveď. Každé druhé Vianoce išiel za matkou do Algarve, no vždy sám.

„To mi pripomína – kam pôjdeme na výročie našej svadby?“ spýtala sa.

„Bóóóže, ak to naozaj chceš vedieť, tak ti to teda poviem. Ale potom mi nevyčítaj, že som pokazil prekvapenie.“

„Tak von s tým.“

„Ako chceš. Na víkend som prenajal v Aldeburghu karavan a zavčas rána mám v pláne piknik, aby sme začali deň tak, ako sa začal náš vzťah – pri vychádzajúcom slnku.“

„To znie dobre,“ povedala Heidi neúprimne. Sam si oči vidne myslel, že ju tým krásnym, romantickým gestom ohúri. „To je naozaj dobrý nápad.“

„To som si myslel aj ja,“ odvetil, „ale potom som si spomenul, ako sa moja manželka zatvárala, keď som ju vzal vlni do krčmy, preto som radšej kúpil lístky na muzikál v londýnskom West Ende, objednal stôl na parádnu večeru v nóbl reštaurácii a izbu v hoteli Covent Garden.“

Heidi vedela, že nikam nepôjde, ale pristala na jeho hru. „To vážne? Môžeme si to dovoliť? James pôjde na lyžiarsky...“

„Áno, môžeme,“ odvetil Sam a Heidi začula v jeho hlase podráždenosť. „Odkladal som si na to peniaze.“

Heidi otvorila ústa, chcela niečo povedať, no potom si to rozmyslela a otrčila nalakované nechty na kameru. „Čo na to povieš?“ spýtala sa, no prv než Sam odpovedal, obraz sa stratil. „Sam? Prerušilo sa spojenie?“

Sam sedel vo svojom aute niekoľko kilometrov za ňou a treskol po prístrojovej doske, aby znovu naskočil obraz. Tak mu treba. To má za to, že ignoroval automatické upozornenia systému, že vozidlo má starú technickú kontrolu, musí aktualizovať softvér a stiahnuť aplikáciu na diagnostikovanie problémov. Zatiaľ neobjednal na kontrolu ani Heidin auto, ale o tom nemusela vedieť. A to nebola jediná vec, o ktorej nemusela vedieť.

„Stále ťa počujem,“ odvetil.

„Čo sa stalo?“

„Asi vypadlo wi-fi.“

„Prečo sa potom moje GPS samo preprogramováva a systém nastavuje inú trasu?“

Sam položil prázdnu misku s ovsenou kašou na vedľajšie sedadlo. „To sa občas stáva pri nehode alebo očakávaných problémoch.“ Pozrel na svoju obrazovku. „Počkaj, v mojom aute sa deje to isté. Čo to... kam nás to, dočerta...“

Nedokončil. Hlas, ktorý sa ozval v reproduktoroch v jednom i druhom vozidle, nepatril ani jednému z nich.